

Eerste lezing uit het boek Wijsheid

(Wijsh. 1:13-15.2:23-24)

De dood is niet door God gemaakt.

God vindt geen vreugde

in de ondergang van enig levend wezen.

Hij heeft alles geschapen om het te laten bestaan.

Alles ter wereld dient om het leven in stand te houden.

In geen enkel schepsel ligt de kiem van de dood,

en het dodenrijk kan op aarde geen rechten doen gelden,

want gerechtigheid maakt onsterfelijk.

God heeft de mens immers geschapen voor de eeuwigheid,

als afspiegeling van zijn eigen wezen.

Maar de duivel heeft uit jaloezie de dood in de wereld gebracht;

ieder die hem toebehoort roept de dood over zich af.

- Woord van de Heer – Wij danken God

Antwoordpsalm (Ps. 30)

Hoog wil ik U prijzen, HEER, want U hebt mij gered.

Hoog wil ik U prijzen, HEER, want U hebt mij gered

en mijn vijand geen reden gegeven tot vreugde.

HEER, U trok mij uit het dodenrijk omhoog,

ik daalde af in het graf, maar U hield mij in leven.

Hoog wil ik U prijzen, HEER, want U hebt mij gered.

Zing voor de HEER, u die Hem trouw bent,

loof zijn heilige naam.

Zijn woede duurt een oogwenk, zijn liefde een leven lang.

Met tranen slapen we 's avonds in,

's morgens staan we juichend op.

Hoog wil ik U prijzen, HEER, want U hebt mij gered.

...

Luister, HEER, en toon uw genade, HEER, kom mij te hulp.
U hebt mijn klacht veranderd in een dans,
HEER, mijn God, U wil ik eeuwig loven.

Hoog wil ik U prijzen, HEER, want U hebt mij gered.

Tussenzang

Tweede lezing uit de tweede brief aan de Korintiërs

(2 Kor. 8:7.9.13.15)

Broeders en zusters, U blinkt in alles uit:
in geloof, in kennis en welsprekendheid, in inzet op elk gebied,
in de liefde die wij in u hebben gewekt –
blink dus ook uit in dit goede werk.

Tenslotte kent u de liefde

die onze Heer Jezus Christus heeft gegeven:

Hij was rijk, maar is omwille van u arm geworden

opdat u door zijn armoede rijk zou worden.

Het is niet de bedoeling dat u door anderen te helpen

zelf in moeilijkheden raakt. Er moet evenwicht zijn.

Zoals ook geschreven staat: 'Hij die meer had, had niet te veel;
hij die minder had, had niet te weinig.'

- Woord van de Heer – Wij danken God

Evangelie volgens Marcus (Marc. 5:21-43)

Toen Jezus weer met de boot was overgestoken, verzamelde er zich een grote menigte bij Hem, en Hij bleef aan het meer.

Een van de leiders van de synagoge, die Jairus heette, kwam naar Hem toe, en toen hij Jezus zag viel hij aan zijn voeten neer. Hij smeekte Hem dringend: 'Mijn dochter ligt op sterven; kom haar de handen opleggen om haar te redden en te zorgen dat ze in leven blijft.'

Hij ging met hem mee.

Een grote menigte volgde Hem en verdrong zich om Hem heen.

Onder hen was ook een vrouw die al twaalf jaar aan bloedverlies leed.

Ze had veel ellende doorgemaakt door de behandeling van allerlei artsen, aan wie ze haar hele vermogen had uitgegeven zonder dat ze ergens baat bij had gehad; integendeel, ze was alleen maar achteruitgegaan.

Ze had gehoord over Jezus, en ze begaf zich tussen de menigte en raakte zijn mantel van achteren aan, want ze dacht: Als ik alleen zijn kleren maar kan aanraken, zal ik genezen.

En meteen hield het bloed op te vloeien en merkte ze aan haar lichaam dat ze van de kwaal genezen was.

Op hetzelfde ogenblik werd Jezus zich ervan bewust dat er kracht van Hem was uitgegaan.

Midden in de menigte draaide Hij zich om en vroeg:

'Wie heeft mijn kleren aangeraakt?'

Zijn leerlingen zeiden tegen Hem:

'U ziet dat de menigte zich om U verdringt en dan vraagt U:

"Wie heeft Mij aangeraakt?"'

Maar Hij keek om zich heen om te zien wie het gedaan had.

De vrouw, die bang was geworden en stond te trillen omdat ze wist wat er met haar was gebeurd,

kwam naar Hem toe en viel voor Hem neer en vertelde Hem de hele waarheid.

Toen zei Hij tegen haar: 'Uw geloof heeft u gered, mijn dochter; ga in vrede, u bent van uw kwaal genezen.'
Nog voor Hij uitgesproken was, kwamen enkele mensen tegen de leider van de synagoge zeggen:
'Uw dochter is gestorven, waarom valt u de meester nog lastig?'
Maar Jezus hoorde dat en zei tegen de leider van de synagoge: 'Wees niet bang, maar blijf geloven.'
Hij stond niemand toe om met Hem mee te gaan, behalve Petrus, Jakobus en Johannes, de broer van Jakobus.
Ze kwamen bij het huis van de leider van de synagoge en zagen daar een groep mensen die luid stonden te huilen en te weeklagen.
Hij ging naar binnen en zei tegen hen: 'Waarom maken jullie zo'n misbaar en huilen jullie? Het kind is niet gestorven, het slaapt.' Ze lachten Hem uit.
Maar Hij stuurde hen allemaal naar buiten en ging met de vader en moeder van het kind en de leerlingen die bij Hem waren de kamer binnen waar het kind lag.
Hij pakte de hand van het kind vast en zei tegen haar: 'Talita koem!' In onze taal betekent dat: 'Meisje, Ik zeg je, sta op!'
Meteen stond het meisje op en begon heen en weer te lopen. Ze was twaalf jaar. Iedereen was met stomheid geslagen.
Hij drukte hun op het hart dat niemand dit te weten mocht komen, en zei dat ze haar iets te eten moesten geven.